

(המשך ממעמד 25)

נויהויר, "אין מקומות חניה למכוניות; לא על כל הדלתות רשום שם השופט ושוה משפט פומבי על הבניין עצמו אין שלט המעיד שנה בית-משפט."

גם נגד התובע היו לנהג טענות: "אין זה הוגן שסמל המשטרה מופיע כאן במדינה, הסביר לשופט. לא המדים מפריעים לי אלא האותות שהוא עונד. גם לי יש אותות הצטיינות, אלא שאיני רשאי לעונד אותם על בגדים אזרחיים. לכן אני כאורה ניצב בעמדה נחותה לעומת התובע השוטר. או שהוא יוריד את האותות שעל מדיו, או שאלך להביא את שלי!"

"להעביר את המשפט לעכו!"
במשך שעה רשם השופט את כל טענותיו של האורה. ודהה אותן כבלתי מבוססות. בעל-פה הוסיף כי הנאשם נראה לו כפסיכי. מתוך שניים וחצי מיליון אזרחי המדינה, השיב הנאשם, "יש רק 5000 תעודות שהם נורמליים — אלה שהיו כבר בבתי-משפט. מאחר ואני מניח שכל הנוכחים באולם לא היו בבתי-משפט, אני מציע להעביר את הישיבה לעכו, שם נוכל כולנו להיבדק על-ידי רופאים."

אולם את טענתו החמורה ביותר העלה נויהויר בעת מהלך חקירת עדי התביעה. הוא התריס כלפי השופט: "אתה, כבוד השופט, אינך רשאי לשבת במשפט זה. הואשמת בהשמצת בית-המשפט. גם אתה כשופט נכלל בקטגוריה זו. כיצד יהיה משפטך משפט-צדק?"

אחרי טענה זו דרש הנהג מהשופט, שי' לך ויבדוק את התנאים בבתי-הסוהר ג' ארץ, לפני שהוא גוזר את דינו.

"לפי משפטי פריקסס ומשפט אייכמן," אמר נויהויר, "כל אחד אחראי לתוצאות חתימתו, ואינו יכול להתנער מאחריות לגבי אלה ששלחו אותם. אם ישען השופט כי אין לו סמכות להתערב במה שנעשה בבתי-הסוהר, שלא ישפוט!"

כשטען נויהויר כי המשטרה מפירה את החוק, מחזיקה ילדים לחקירה בבתי מעצר

רעד וחלחלה אחזו את שחקני התיאטרון העירוני של חיפה. במיסדרונות הארוכים והמצוחצחים של בניין התיאטרון, בחדרי-האיפור האישיים, במיוזון ועל הבמה בעת החזרות, הם פצרו את עיניהם ולא האמינו למה שראו:
יוסי נחייסי, הידוע בכינויו ג'סי, מי שהיה ידוע להם כתימהוני בלשון עדינה, הס' תובב ביניהם. ולא רק זאת — הוא, בעל הבלורית הענקית והזקן העבות, שעיניו נוצצות וקולו רועם, היה מיועד לקבלת התפקיד הראשי במחזה החדש שהתיאטרון החיפאי עמד להעלות: תפקיד הרופא אוס' טרוב במחזה הודו ואניה של אנטון צ'כוב. "מישהו השתגע כאן!" לחשו שחקני התיאטרון בתדהמה. הם לא יכלו להאמין כי ג'סי, "המזור", "המשונה", יושב כסית קבוע, יצייר לעצמו את התדמית של ה' ביטניק הישראלי בהא הידועה, אמנם ישחק את התפקיד. אבל עובדה: הוא השתתף בחזרות, והבמאי האורה הליוס גלנר, מי שהיה בזמנו המנהל האמנותי של תיאטרון הבימה, נראה כידידו האישי, שמע לדבריו

„אנחנו לא רוצים לשחק עם משוגע!"

אמרו שחקני תיאטרון חיפה, ומנעו מג'סי נחייסי תפקיד ראשי

הזה בכל ליבני, כתבה השחקנית החתיקה רחל מרכוס.
„אנו מכירים את ג'סי ואנו יודעים שכל חייו וכל אשר לו הוא מקדיש לתיאטרון — אהבתו הגדולה ביותר," כתבו שלמה שבא ועמוס קינן.

„הריני ממליץ בואת בכל לב על ג'סי נחייסי כעל שחקן," כתב הבמאי אורי זוהר. „עבדתי איתו בסרט חזר בלבנה ולא הוא היה הסיבה לכישלון הסרט. להיפך, אילו כולמ' נתנו כמותו בכישרון וברצון לעבוד, אולי היה הסרט מצליח יותר."

מצוייד בהמלצות אלה ואחרות, כולל של הבמאי אברהם גינור, של אהרון מס' קין וזאב יוסיטון, חזר ג'סי לחיפה. שם מסר לידו יסעור מכתבו: „הנני להודיעך כי הנהלת התיאטרון העירוני חיפה החליטה שאת תפקיד אוס'טרוב ישחק שחקן מצוות שחקני תיאטרון חיפה."

*** המלצה מפקיד-דואר

אני לא קורא את המכתב שלך עד שאתה לא קורא את המכתבים שלי.
אמר ג'סי ליסעור. „מכתבים ממי הבאת?" שאל יסעור באי-סובלנות. „מפקיד-בנק ו' פקיד-דואר שמכירים אותי," ענה לו ג'סי.

יסעור נטל את המכתבים והבעת מתהוון הצטיירה על פניו כשראה את שמות כותבי המכתבים. „למה לא אמרת?" שאל את ג'סי.

„אני טוב לתפקיד בגלל עצמי ולא בגלל שמות כותבי המכתבים," השיב לו ג'סי. טלפון שקיבל יסעור מהמשורר נתן אלתרמן, בו המליץ על ג'סי כעל מיכרה, גרם ליסעור לשנות את דעתו.

למרות שהתיאטרון כבר הטיל על שחקן התיאטרון ניסים זוהר להתכונן לתפקיד אוס'טרוב בחזרות, הניחו לג'סי להשתתף שבוע בחזרות, כדי גלנר עצמו יחליט מי מהם מתאים יותר לתפקיד אוס'טרוב, הרופא התמהוני במחזהו של צ'כוב ש' החברה אינה מוכנה לקבל אותו.

אבל את זה לא יכלו שחקני התיאטרון החיפאי לקבל. אחרי שבוע של חזרות הציגו אולטימטום בפני הנהלת התיאטרון: „או הוא או אנחנו?"

ג'סי הבין להסתלק כיוון שהתיאטרון רון החיפאי אינו יכול להציג בתפקיד ה' ראשי שחקן בלתי מוכר ובלתי ידוע. כי מקומו הציבו לתפקיד שחקן בעל-שם: ניסים זוהר.

„אני מצטער, מה אני יכול לעשות? — החיים אינם תיאטרון," אמר גלנר לג'סי בפרידה.

אבל מחזהו של צ'כוב על התמהוני ה' נדרף על-ידי החברה הוצג מאחורי הקלעים של התיאטרון החיפאי, בגירסה הרבה יותר טובה ודרמטית, מאשר יהיו השחקנים מסו' גלים להעלות על הבמה.

תמה הבמאי. „הטוב ביותר!" הרעים ג'סי בקולו.
„אוס'טרוב?"
„מובן!"

בסיומה של שיחה ארוכה אמר גלנר ל- ג'סי: „אם ארה שחקן כליכך טוב כמו שאתה נראה וכדבר, נראה לי מזור שכיש'

וקיבל את עצותיו. זה היה יותר מדי בשי' בילם.

שקספיר בעולם התחתון

את ג'סי, שהפך חלק מנוף הבהמה התלאביבית, נהגו שחקני המיסד ה'

„משוגע? - כן! אבל לתיאטרון"

רון כמון לא נמצא בתיאטרון. משהו לא בסדר איתך."
השיב ג'סי: „גם אני סבור שמהו לא בסדר... בתיאטרון!"

בית-ספר גבוה: החיים

כשהביא גלנר את ג'סי לאולם ה' תיאטרון החיפאי והתחיל לעבוד איתו על התפקיד, היה ראשון הנדמהים יעקב יסעור, מנהל התיאטרון, הוא לקח את ג'סי לשיחה, ניסה להסביר לו כי שחקן אלמוני, ללא שם, אינו יכול לקפוץ בבת' אחת לתפקיד הראשי, מבלי לעשות קודם תפקידים קטנים במשך תקופה ארוכה.

„אם אני הייתי עולה על הבמה ומשחק את אוס'טרוב הייתי מקבל שבץ," אמר יסעור.

„אולי הקהל היה מקבל שבץ," השיב לו ג'סי.

„באיה בית-ספר למדת?" שאל יסעור. „סיימת' את בית-הספר הגבוה — החיים!" ענה ג'סי.

„ומי מכיר אותך?" הוסיף יסעור למלמל.

„אלוהים," ענה ג'סי.

„לנו אין קשר לזה," אמר יסעור.

„באמת מקום שכח'אל," אמר ג'סי ל- עצמו.

למרות דרישתו של גלנר, כי הוא רוצה לנסות לעבוד עם ג'סי על התפקיד, סירב יסעור לקבל את האיש המזור לתיאטרון, דחה אותו בבקשה הפורמאלית להביא המלצות.

הלך ג'סי לכסית, ועל בלוק מכתבים אסף המלצות של מכריים.

„אני מכירה שנים את ג'סי נחייסי ורואה בו אישיות תיאטרלית שלא נוצלה עד כה. הייתי מאוד שמחה לו ניתנה לו הזדמנות להוכיח את עצמו, ואני ממליצה על הנסיון

חיפאי לראות כדמות מעולם אחר. כפועל- בניין החזור על אופניו בבגדי-עבודה מע' בודת בניין מפרכת ומדבר על תיאטרון; כאיש שכונת-מחלול התלאביבית, שם נר' סה להציג את שקספיר באנגלית בעזרת כל מיני טיפוסים מזורים שחלקם היו אנשי העולם התחתון; כמוכר כטייקים על סירה העוגנת בירקון.

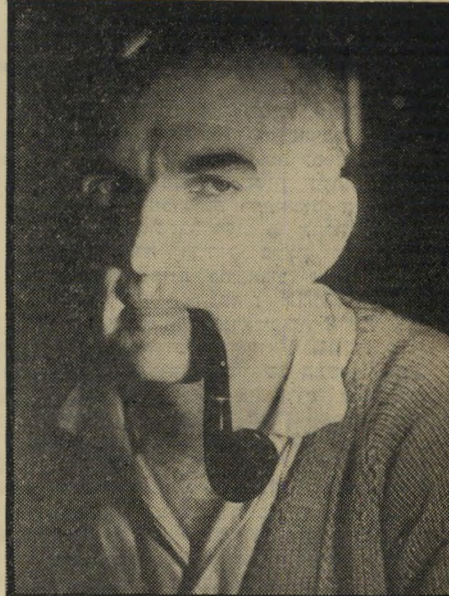
איש מהם לא הכיר את ג'סי האמיתי, גברתן בן 33, שכל חייו אהבותיו ומח' שבותיו קשורים לנושא אחד — התיאטרון.

ג'סי הספיק כבר לעבור כימעט את כל הפריפריה התיאטרונית בישראל. עוד לפני 17 שנים למד בבית-הספר הדרמטי של הקאמר'. אבל זרקו אותו מסם מפני שאמרו שהוא חושב שהוא גאון. אחריכך ישחק באהל כניצב בהצגת הדגן הוא ירוק. כש' עזב שם הלך לבחינות כניסה להבימה והתקבל יחד עם שחקנים כמו יוסי בנאי, יונה עטרי ושלמה ברטורבי.

כשנטש את הבימה עבד עם מיכאל אלמו בתיאטרון זוהר, רקד אצל נועה אשכול. בשום מקום לא יכול היה להיקלט במיס' גרות המקובלות. אבל את התיאטרון לא נטש. כל שנותיו ערך ניסויים שיאפשרו לו לגלם תפקידים שרואו ל' כאלו נוצרו בשבילו. לא קטנים ובלתי חשובים. אלא דמויותיהם של אותלו ויאנו באותלו, האמלט, סיראנו דה-ברז'ראק או אוס'טרוב מהדוד ואניה.

לכן כששמע ג'סי שהתיאטרון החיפאי מתלבט במציאת שחקן לג'ים את דמותו של הרופא אוס'טרוב, ראה מייד את עצמו כמועמד לתפקיד זה. „אם מציעים את ה' תפקיד לעורך תאומי או לשמוליק עצמו, אני בטח יכול ללכת לזה," אמר בכסית. „אתה רק מדבר," אמרו לו חבריו ב' כסית, „לך!"

קם ג'סי ונסע ליוליוס גלנר בחיפה. „באי' תי לקבל את התפקיד," אמר לגלנר. „איהו?"

נאשם נויהויר האווירה מסריחה

במשך שבועות, בלי מורים, בניגוד לחוק לימדי-חיבה, לא יכול היה השופט להתאפק והתפרץ: „מה, גם את זה אתה רוצה?" כאן כבר לא יכלו הנוכחים לשאת את דבריו של הנהג והאולם התמלא צעקות. **חופש לבט'רונט.** כשהרשיע השופט לזין את נויהויר, פסק: „בהתחשב בגסותו של הנאשם ובגידופיו הנני מגיע למסקנה שהוא ראוי לעונש חמור ממנו למד לקח. אני מטיל עליו חודש מאסר בפועל ושלו' שה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים." אבל נויהויר ריצה רק 11 יום מהמאסר שנגזר עליו. השופט הסכים להתחשב ב' בקשתו לדחות את ביצוע גור-הדין. כי נויהויר, העובד בלילה כנהג-מונית, לומד ביום במכון האוניברסיטאי של חיפה. הוא תלמיד השנה השנייה בערבית ומדעיה-מדמי גה.

בית-המשפט, המוסד בו נילחם ואותו העליב, הסכים לאפשר לו להתכונן לבחי' נות באוניברסיטה החיפאית.